

ДЪДО ЗЖБОБОЛЪ

Единъ слънчевъ априлски день дѣдо Зжбоболъ повикалъ своитѣ слуги и имъ казалъ:

— Защо не ми пригответе мѣсто да влѣза въ устата на малкия Иванчо? Азъ чакамъ много отдавна, а вие не искате да отворите нито една малка дупчица въ неговитѣ зжби.

Дѣдо Зжбоболъ ималъ такъвъ строгъ и ужасенъ видъ, че слугитѣ му се изплашили много. Най-храбриятъ отъ тѣхъ се осмѣллилъ да каже:

— Ние се трудихме да ти пригответе мѣсто. Ето вече цѣлъ месецъ отъ както влизаме въ устата на Иванчо и се спирахме на дребнитѣ останки отъ храна, които се загнождватъ между зжбитѣ и вѣнцитѣ му.

— Много добре. Това е отлично, но защо не останете тамъ?

— Уви! — извикали всички слуги въ единъ гласъ.

— Точно когато искахме да започнемъ работа, Иванчо вкарваше въ устата си една страшна четка за зжби. И трѣбваше да видите какъ жестоко трие това дете! То четка по всички посоки: нагоре, надолу, настрани и наоколо зжбитѣ и вѣнцитѣ си. Една вечеръ помислихме, че наистина ще успѣемъ да останемъ въ устата му. Иванчо се върна въ къщи много уморенъ. Спѣше му се и затова веднага си легна. Ние бѣхме въ възторгъ и радостно скачахме. Ето, сега ще можемъ да останемъ въ устата му, — казахме си ние, — и ще се загнождимъ между кѣтницитѣ му. Ще се скриемъ и сгушимъ така близо единъ до другъ, че той не ще може да ни намѣри на сутринята. А следъ това ще повикаме и дѣдо Зжбоболъ да ни дойде на помощ!

— Е, защо не ме повикахте веднага? — извикалъ дѣдо Зжбоболъ сърдито.